

Părerea publicului

— *Un dialog permanent cu spectatorii*

Sondajele de opinie publică sînt la ordinea zilei, și sînt chiar la modă. Nimeni nu poate nega utilitatea acestui procedeu, deși mulți o exagerează cu o încredere naivă, iar cîțiva, încă puțini, au început să afirme că odată cu dezvoltarea „opinieii” pe care o caută, ele provoacă și modificarea ei imediată. Termenul și procedura tehnică perfecționată sînt destul de recente, dar ideea și indeletnicirea pot fi recunoscute ca destul de vechi. De fapt, ele s-au născut odată cu presa, și s-au dezvoltat larg, deși empiric, deși haotic, în practicile cele mai obișnuite ale acestora: interviul, „ancheta”, reportajul, n-au urmărit — și de nenumărate ori, au izbutit în mod admirabil — altceva, decît să scormonească și să releve stările de opinie, învățîndu-se, cu timpul, să caute, dincolo de cele individuale, pe cele anonime, pe cele de masă.

Ca atare, noi înșine am practicat adesea sondajul, după tipicurile tradiționale ale presei, dar am publicat și sondaje întocmite după regulile tehnicii moderne, în cadrul cîtorva anchete sociologice privitoare la opiniile publicului de teatru. Și nu încapem vorbă că vom mai publica, atît dintr-o categorie, cît și din cealaltă.

Dar paginile ce urmează nu cuprind un sondaj, iar cititorii, lăsîndu-se furați de o oarecare aparentă asemănare, nu trebuie să primească această impresie, nu trebuie să creadă că e vorba de încă un sondaj.

Intenția noastră este cu totul alta, este chiar cu desăvîrșire opusă ideii însăși a sondajului, care se definește, în esență, printr-o contactare a opiniei publice, strict limitată la cuprinsul întrebării, și încheiată odată cu formularea răspunsului: în fond, specificul acestei contactări rezultă din însăși întreruperea rapidă a contactului.

Or, noi urmărim exact contrariul: nu un contact momentan, în căutarea unui răspuns lapidar, transant, la o întrebare anume, ci un contact neîntrerupt, o recordare permanentă cu opinia publică; nu asupra unei probleme strict preci-

zate, ci asupra întregului domeniu de activitate a teatrului, și mai mult, asupra tuturor ideilor și sentimentelor pe care publicul le poate avea cu privire la fenomenul de cultură și artă care este teatrul, conceput în sfera sa cea mai largă.

Tocmai de aceea, cititorii vor observa că întrebarea noastră, a redacției, lipsește, întocmai ca primul termen al comparației cuprinsă într-o metaforă. S-ar putea totuși, ca, pe viitor, să formulăm și cite o întrebare, dar nu pentru a îngradi astfel contactul, ci pentru a-l stimula și prelungi (de pildă, cînd va începe stagiunea, pentru a lărgi și organiza dezbateră publică în jurul cutărei opere dramatice noi, cutărui spectacol controversat etc., etc.). În general, însă, noi vom tăcea cît mai mult, lăsîndu-i pe cei abordați să se desfășoare cît mai liber, în monolog, și chiar în confesiune.

Acum, după cele spuse mai sus, cititorul poate începe să înțeleagă gîndul nostru, intenția cu care am conceput și organizat grupul de pagini ce urmează, intenție pe care vom urmări să o realizăm din ce în ce mai substanțial, mai bogat, în fiecare din numerele viitoare ale revistei „Teatrul”. Lună după lună, redactorii noștri vor lua contact cu muncitorii unei întreprinderi industriale, din București sau din țară, și-i vor stîrni să-și împărtășească ideile și impresiile despre creația teatrală, sub toate aspectele care-i interesează pe ei, în toate problemele care li se par, lor, demne de a fi relevate, de a fi puse în discuție. Nu vom ocoli, firește, colectivele și mediile intelectuale, agricole, studențești etc. Tuturor, ca părți integrante ale marelui mase muncitoare a poporului nostru, le vom acorda cea mai mare atenție, cel mai vast spațiu, cea mai înaltă onoare.

Astfel procedînd, nădăjduim că vom contribui la netezirea, la lărgirea drumului care trebuie să conducă, spre teatre, substanța vie și bogată a spiritului muncitoresc, popular, comunist. Sintem convinși că dacă vom izbuti această contribuție a noastră, mișcarea teatrală va avea să se bucure de o strîngere a legăturii sale cu publicul, și să primească un imbold generos, o inspirație mereu proaspătă și deosebit de fecundă, și o direcție fermă, lipsită de ocolșuri, impasuri și capcane.

„Păreră publicului“ am cerut-o la numărul de față colectivului din Întreprinderea poligrafică „Luceafărul“ — București.

Pentru a stimula cît mai mult interesul colectivelor pe care le vom solicita în fiecare lună, redacția revistei „Teatrul” va oferi lunar, colectivului respectiv, un număr de 50 de invitații la spectacolele stagiunii bucureștene, sau ale acelor stagiuni ce se desfășoară în orașele din țară, ale căror întreprinderi le vom vizita.

Aceasta, numai ca un eventual punct de pornire între oricîte altele, al împărtășirii opiniilor, și nicidecum cu intenția de a limita dezbateră la problemele spectacolelor respective.

Ne pare foarte rău că, deoarece stagiunea nu este încă deschisă, tovarășii noștri de la Întreprinderea poligrafică „Luceafărul” nu au putut beneficia de astfel de invitații. Dar cuprinsul și argumentarea opiniilor lor nu au devenit, prin aceasta, mai puțin interesante, mai puțin substanțiale.